

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **T.N.D.**, narozený ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republiky, bytem ..., zastoupeného: Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 17.10.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.9.2017, č.j. OAM-202/ZA-ZA11-HA10-2017

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 17.10.2017 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14.9.2017 č.j. OAM-202/ZA-ZA11-HA10-2017, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**) a dále mu nebyla udělena doplňková ochrana pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu. Žalobce namítal nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, když správní orgán nedostál své povinnosti vyplývající ze zásady materiální pravdy, a to především ve vztahu k (ne)udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu a ve vztahu k aplikaci § 15a zákona o azylu. V rámci správního řízení bylo jednoznačně zjištěno, že žalobce má odůvodněný strach z pronásledování. Ve vztahu k udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) je totiž nutno připomenout, že ohledně břemena důkazního je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ve vztahu k udělení azylu zapotřebí tzv. přiměřené pravděpodobnosti. Důkazní standard u obou forem mezinárodní ochrany, tedy*

azyly a doplňkové ochrany, přitom přehledně rozvádí NSS ve svém rozsudku ze dne 26.3.2008, sp.zn. 2 Azs 71/2006. Ohledně důkazního standardu v azylových věcech žalobce též odkázal rozsudek NSS ze dne 30.9.2008, sp.zn. 5 Azs 66/2008, či nálezy ÚS ze dne 30.1.2007, sp.zn. IV. ÚS 553/06. Následně namítal, že žalovaný pochybil, jestliže mu neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu a zejména zdůraznil, že má na území ČR celou svou rodinu a v případě azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu se plně uplatňuje institut správního uvážení. Judikatura se k institutu správního uvážení samotného, tak i ve spojení s § 14 zákona o azylu vyjádřila opakovaně (viz rozsudek NSS ze dne 26.5.2011, č.j. 4 Azs 14/2011-135, dále srov. rozsudek NSS ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004-72). Žalobce uvedl, že na udělení azylu z humanitárních důvodů není právní nárok, ale je věcí správního uvážení, zda se v dané věci jedná o případ hodný zvláštního zřetele. Toto správní uvážení je potom podrobeno soudnímu přezkumu. Aby však soudy byly schopny přezkoumat, zda správní uvážení nevybočilo ze zákonných mezí nebo nebylo zneužito, je třeba, aby jeho použití bylo vždy náležitým a patřičným způsobem odůvodněno. Což podporuje usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.3.2005, č. j. 6 A 25/2002-42. NSS také zdůraznil, že judikatura jednoznačně dovodila, že při použití správního uvážení je třeba zvolit i náležité a patřičné odůvodnění, v němž budou obsažena všechna hlediska a kritéria, k nimž správní orgán přihlédl, a uvedeny závěry, ke kterým správní orgán dospěl. Žalobce konstatoval, že správní orgán nereflektoval závěry NSS, z rozhodnutí správního orgánu nelze dobře vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. K tomu ještě žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 11.3.2004, č.j. 2 Azs 8/2004-55. K otázce aplikace § 15a zákona o azylu pak namítal, že správní orgán pochybil, jestliže shledal v jeho věci důvody pro aplikaci tohoto ustanovení. Žalobce rozporoval, že by spáchání trestného činu podle § 283 odst. 1, 3 zákona č. 140/1961 Sb., *trestního zákona* (dále jen *trestní zákoník*), mělo být posouzeno jako vážný zločin ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán vůbec nešetřil skutečnou povahu spáchaného zločinu a toliko paušálně argumentoval společenskou nebezpečností drogové trestné činnosti, aniž by se jakkoli blíže zabýval skutečnou konkrétní situací žalobce. Na závěr žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí*).

Napadeným rozhodnutím ze dne 14.9.2017 č.j. OAM-202/ZA-ZA11-HA10-2017, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14 zákona o azylu a dále mu nebyla udělena doplňková ochrana pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 11.3.2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá o azyl z rodinných důvodů, má na území ČR manželku, děti a rodiče a ve Vietnamu nikoho nemá. Při pohovoru mimo jiné uvedl, že v ČR pobývá od roku 2008, o legální pobyt v ČR přišel v září roku 2012, v době, kdy byl ve vazbě za výrobu drog. Za tento trestný čin byl pravomocně odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody v délce 36 měsíců, z výkonu trestu byl propuštěn dne 28.3.2014. Následně pobýval v ČR na základě měsíčních či dvouměsíčních víz. Také sdělil, že o mezinárodní ochranu požádal, protože mu byla zamítnuta jeho žádost o povolení k legálnímu pobytu za účelem sloučení rodiny. Výjezdní příkazy nerespektoval z důvodu, že nechtěl opustit svou rodinu. Dále uvedl, že v domovské zemi neměl nikdy žádné problémy. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území ČR, poněvadž v důsledku jeho trestné činnosti mu bylo zrušeno dříve udělené povolení k pobytu na území ČR. Do vlasti se odmítá vrátit, protože chce zůstat se svou rodinou v ČR.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi, z informací z Cizineckého

informačního systému (dále jen **CIS**) a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Po pečlivém posouzení výpovědi žalobce v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany a informací o jeho trestním stíhání a odsouzení v ČR správní orgán dospěl k závěru, že na žalobce bylo nezbytné aplikovat § 15a zákona o azylu

Žalovaný konstatoval, že v průběhu správního řízení vyšly najevo velmi závažné skutečnosti, které ho vedly k jednoznačnému závěru, že žalobce spáchal vážný zločin, který je předvídan právě v ustanovení § 15a zákona o azylu pro případy, kdy nelze udělit žadateli o udělení mezinárodní ochrany doplňkovou ochranu.

Co se týče povahy zločinu, z jehož spáchání byl žadatel usvědčen a uznán vinným a rovněž pro který byl odsouzen, správní orgán uvedl, že dle jeho názoru se jedná o zločin nesporně „vážný“ ve smyslu zákona o azylu, třebaže byl žalobci uložen trest při spodní hranici trestní sazby. Z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6.3.2013, č.j. 34 T 14/2012 - 526 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 3.6.2013, č.j. 11 To 60/2013 totiž vyplývá, že žadatel neoprávněně vyrobil psychotropní látku, čin spáchal ve velkém rozsahu a dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby neoprávněně vyrobil psychotropní látku, v úmyslu trestný čin spáchat, přičemž k dokonání činu nedošlo. Správní orgán k výše uvedenému doplnil, že závažnost tzv. drogové kriminality je dána, jak ostatně konstatovala i výše citovaná rozhodnutí trestních soudů, právě závažností svého dopadu a mírou devastacího účinku na psychické i fyzické zdraví konzumentů, ale i celkově na společnost, když užívání drog patří k sociálně patologickým jevům s nejvýraznějšími negativními důsledky.

Žalovaný dále nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, a že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, proto tedy v případě žalobce dospěl k závěru, že nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, tudíž mu nebyla udělena a vzhledem k povaze závažnosti trestného činu spáchaného žalobcem, rozhodl žalovaný na jeho případ aplikovat § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a vyloučit jej tak z okruhu osob, kterým může být na území ČR udělena doplňková ochrana.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 29.11.2017 popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný připomněl, že žalobce v ČR pobývá od roku 2008, o mezinárodní ochranu v ČR žádá prvně, neboť zde nemá legální pobyt, na území ČR má manželku, 2 děti a rodiče. Dříve disponoval povolením k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny se svou matkou, avšak vlastní trestnou činností o toto povolení přišel. Žalobce nehovořil o žádných problémech ze strany vietnamských státních orgánů, které by v době před odjezdem ze své vlasti či v rámci pobytů ve své vlasti pociťoval. O mezinárodní ochranu požádal z důvodu legalizace svého zdejšího pobytu, jelikož hodlá zůstat na blízku své rodině. Hlavním důvodem zahájení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany žalobce je tedy primárně jeho snaha o setrvání na českém území a legalizace jeho pobytu v ČR. Žalobce o mezinárodní ochranu formou azylu požádal až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR. Snahu zůstat v ČR a legalizovat si pomocí žádosti o mezinárodní ochranu pobyt zde, stejně jako citované rodinné a osobní důvody na území ČR rozhodně nelze podřadit k taxativně vyznačeným důvodům podle zákona o azylu. Žalobce byl v ČR pravomocně k trestu odnětí svobody na dobu tří let pro spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a

psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. Trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy je definován jako úmyslný a za jeho spáchání je za okolností jako v případě žalobce, tedy že jej spáchal ve značném rozsahu, stanoven trest odnětí svobody s trestní sazbou v rozmezí 2-10 let. Dle ustanovení § 14 odst. 3 trestního zákoníku se tedy jedná o zvlášť závažný zločin a lze tak konstatovat, že zločin, který žalobce spáchal je obecně považován za vážný. Žalovaný při neudělení doplňkové ochrany pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu, postupoval plně v intencích mimo jiné rozsudku NSS ze dne 1.2.2017, sp.zn. 6 Azs 309/ 2016, t.j. bylo vypracováno podrobné odůvodnění spáchaného zločinu nebo žalovaný vzal rovněž v úvahu jeho povahu a závažnost či míru účasti na spáchání zločinu. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 14.9.2017 i ve vyjádření žalovaného ze dne 29.11.2017 odpovídají obsahu spisu. Dle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 14.9.2017 žalobci předáno dne 6.10.2017.

Podáním ze dne 13.12.2017 žalobce sdělil, že trvá na nařízení jednání.

Ústního jednání konaného dne 8.3.2018 se zúčastnil zástupce žalobce a zástupce žalovaného. Zástupce žalobce setrval na podané žalobě a v podstatě zopakoval důvody uvedené v žalobě a poukázal na § 14 zákona o azylu, neboť žalobce má na území ČR celou svou rodinu a jeho vycestování je prakticky nemožné; závěrem zástupce žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zástupce žalovaného setrval na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí a dále uvedl, že vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného zločinu v jeho rozsahu a v celkové společenské nebezpečnosti spáchané drogové kriminality zhodnotil tuto trestnou činnost žalobce jako tzv. vážný zločin, který předpokládá § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, proto závěrem navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen správní orgán). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Podle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

Dle § 13 odst. 1 zákona o azylu „*Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.*“

Podle § 14 zákona o azylu „*Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*“

Dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu „*Doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.*“

K námitce žalobce, že žalovaný pochybil, pokud mu neudělil humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, soud uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce o azyl požádal zejména z důvodu legalizace svého pobytu v ČR, protože zde má v rodinu a dříve udělené povolení k pobytu na území ČR mu bylo zrušeno v důsledku jím spáchané trestné činnosti. V daném případě soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 36/2005-48, a v němž je uvedeno, že „*správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.*“ A dále soud poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004-72, které uvádí, že „*ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení.*“ Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, ale dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobce ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sám neuváděl.

V posuzované věci je nesporné, že žalobce se dopustil trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, dílem dokonaný a dílem nedokonaný ve stádiu pokusu dle § 21 trestního zákoníku. Ve smyslu současné terminologie českého trestního práva se jedná o zvlášť závažný zločin ve smyslu § 14 odst. 3 trestního zákoníku. Pojmy užívané v § 15 odst. 1 zákona o azylu a § 15a odst. 1 téhož zákona je třeba vykládat jako vyjádření míry společenské škodlivosti a charakteru trestného jednání žadatele o mezinárodní ochrany směřujícímu proti chráněným objektům (veřejným zájmům). V tomto smyslu je podle názoru zdejšího soudu naprosto zřejmé a nepochybné, že žalobce se dopustil v době svého pobytu na území ČR takového trestného jednání, které lze kvalifikovat jako „zvlášť závažný zločin“ i ve smyslu ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tím spíše pak jako „vážný zločin“.

K námitce přiměřené pravděpodobnosti z pronásledování, soud uvádí, že sám žalobce v rámci provedeného výslechu uvedl, že mu v případě návratu do Vietnamu nic nehrozí, pouze se obával rozpadu rodiny. Ve správním řízení žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které

by představovaly možnost jeho pronásledování v případě návratu do domovské země. Dle názoru soudu ze správního materiálu nelze dovodit přiměřenou pravděpodobnost, že by žalobce měl mít odůvodněný strach z pronásledování.

Dále soud konstatuje, že situaci, kterou si žalobce způsobil svým jednáním, nelze řešit pomocí mezinárodní ochrany – řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona. Jak uvedl sám žalobce, na území ČR pobývá již od roku 2008, přičemž o azyl požádal až za situace, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR, jelikož pozbyl povolení k legálnímu pobytu na českém území, v důsledku čehož mu bylo uloženo rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, jak je zaznamenáno v evidenci CIS. Na tuto skutečnost taktéž poukázal v napadeném rozhodnutí již žalovaný a soud se s jeho názorem zcela ztotožňuje, neboť poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat v případě, že ostatní možnosti obnovy pobytového oprávnění jsou již vyčerpány. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20.10.2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9.2.2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V rozsudku NSS ze dne 13.1.2005, sp.zn. 3 Azs 119/2004 je uvedeno, že: „Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se o přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“ Soudu pak nezbyvá než zdůraznit, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu a v tomto směru odkazuje přiměřeně i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, sp.zn. 7 Azs 187/2004, který uvádí, že: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“

Dále soud poznamenává, že žalovaný existenci žalobcových vazeb k jeho rodině nezpochybnil, ale v průběhu řízení před žalovaným však nevystaly takové skutečnosti, které by nasvědčovaly „výjimečnosti“ žalobcovy situace, ani případ vhodný zvláštního zřetele, proto soud v plném rozsahu souhlasí s odůvodněním žalovaného a označuje ho za plně přezkoumatelné. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu, se soud zcela ztotožňuje s ohledem na shora uvedené rozhodné skutečnosti.

Na závěr zdejší soud uvádí, že žalovaný se nedopustil žádného pochybení, neboť na základě zjištěných skutečností nezjistil žádnou rozhodnout skutečnost, jež by v daném případě

odůvodňovala udělení mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a soud považuje zjištěný skutkový stav za správný a řádné zdůvodněný.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 8. března 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně